Őszi imaheti felolvasások

2013. november 2–9.

És ők követték Őt

Bevezető

Elnöki üzenet

Milyen a keresztényi életed? Minden egyes nap közelebb von Istenhez, vagy úgy látod, hogy valahol elakadt a vele való kapcsolatod, netalán éppen elsodródsz most tőle?

Az idei őszi imahét – „És ők követték őt” – témája a megújulásra és a keresztény életre összpontosít, és arra, hogy hogyan alakíthatunk ki egy eleven, örömteli és eredményes kapcsolatot Istennel. Egyetlen napot sem akarsz majd elmulasztani ezek közül a különleges felolvasások közül, amelyek a külsőségeken túllépve egyenesen a szívet célozzák meg.

Az első szombati felolvasásunk alkalmával leülünk Jézus lábaihoz, aki a keresztény élet követendő példáját tárja elénk a Hegyi beszédben. A hétköznapokra eső felolvasásokban pedig Larry Lichtenwalter lelkipásztor bátorít minket arra, hogy vizsgáljuk meg, kik is vagyunk, miért tesszük, amit teszünk, és miért is számít mindez. A gyakorlati életstílust tekintve fontosak az olyan dolgok, mint az anyagiak, a szexualitás, a kikapcsolódás, a személyes kapcsolatok, a hitelesség és a becsületesség. Lichtenwalter azt állítja a középpontba, hogy a Szentlélek hogyan tudja megújítani és megeleveníteni mindazokat, akik készek követni az Ő vezetését. Bemutatva a teljes megújulás és a keresztény élet témáját, a hetet egy Ellen White tollából származó ihletett tanáccsal zárjuk.

Az Úr áldása legyen rajtunk e különleges imahét ideje alatt, amikor mint világszéles egyházának tagjai összejövünk a tanulmányozás és imádság alkalmaira!

Ted N. C. Wilson
a Generál Konferencia elnöke

Impresszum

Kiadja: **a Hetednapi Adventista Egyház Magyar Uniója**
2119 Pécel, Ráday u. 12.; Tel.: (06–28) 547–360; Fax: (06–28) 452–229
Felelős kiadó és felelős szerkesztő: *Ócsai Tamás* unióelnök

A mű eredeti címe: *And They Followed Him*
Eredeti kiadás: General Conference of Seventh-day Adventists, 2013

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*
és Hegyes-Horváth Géza
Korrektúra, nyomdai előkészítés: *Kiss Virág*

Nyomdai munkák: **Print 2000 Nyomda Kft.**
6000 Kecskemét, Nyomda u. 8.
Felelős vezető: *Kovács András*

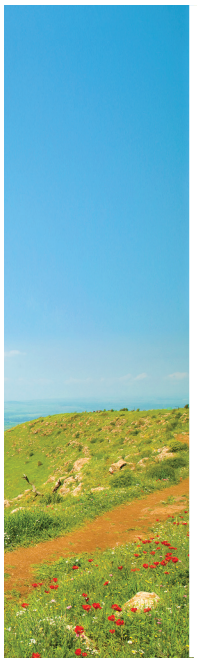

első szombat

Menny a szívünkben

Jézus megmutatja számunkra az utat

Írta: Ted N. C. Wilson

Tavaly megadatott számomra az a csodás élmény, hogy életemben először a Galileai-tenger partján sétálhattam. Ahogy ott álltam, és az ősi tavat, valamint az azt övező zöld dombokat csodáltam, könnyen magam elé tudtam képzelni a 2000 évvel ezelőtti időt, amikor Jézus ugyanezeken a partokon járt.

Lelki szemeim előtt láttam, amint ott áll a felkelő nap fényében, a mindenféle korú, rendű és rangú emberek sokasága tolong körülötte, és próbálnak minél közelebb kerülni a csodálatos Tanítóhoz, Gyógyítóhoz – sőt mondhatjuk, Szabadítóhoz – a keskeny, köves parton.

Mivel látta, hogy a tömeg túl nagy, a terület pedig túl kicsi, Jézus visszavezette az embereket a szelíd lankákra, ahol az előző éjszakát tanítványaiért imádkozva töltötte. Az egész éjszakás imaalkalom után Jézus magához hívta a tizenkettőt, és „ima közben kezét áldólag terjesztette ki rájuk, hogy elkülönítse őket az evangélium szolgálatára."[1]

Jézus tudta, hogy elérkezett az ideje annak, hogy tanítványai közvetlenül is részt vegyenek munkájában, s majd folytatni tudják azt az Ő mennybemenetele után is. Ismerte gyengeségeiket és erősségeiket is. „Jézust mindnyájan szerették; s bár a hitben lassan fejlődtek, Ő mégis úgy tekintett rájuk, mint akikre később fontos művét bízza."[2] Annak is tudatában volt, hogy tanítványait – Izrael egészével egyetemben – tévútra vezették a rabbik tanításai a Messiással és annak küldetésével kapcsolatban, ezért vágyakozott arra, hogy szemüket megnyissa az igazságra.

Újra a hegyoldalon

Jézus és tanítványai most ismét a hegyoldalon ültek, ezúttal azonban embertömegek vették őket körül, akik valami jobb után kutattak és vágyódtak az életükben. Nemcsak Galileából érkeztek, hanem egész Júdeából, beleértve Jeruzsálemet is. Mások a Jordánon túlról utaztak oda, Péreából és Dekápoliszból. Messze északról, a föníciai partokról, Tíruszból és Szidónból is érkeztek emberek, és a délen fekvő Idumeából, a Holt-tenger északnyugati részéről is. Mindenki hallott már erről a csodálatos Tanítóról és Gyógyítóról, és mindenki azt remélte, Ő lesz a régen várt Messiás, aki megszabadítja őket végre a római iga alól!

A dicsőséges és hatalommal teljes, gazdag és híres nemzet képe lebegett előttük, és abban bíztak, hogy ez lesz az a nap, amikor Jézus királynak kiáltja ki magát. Mások egy jobb házat, bőségesebb táplálékot, szebb ruhát, és gazdagabb, könnyebb napokat képzeltek el maguknak. A sokaság tehát kényelmesen elhelyezkedett, epekedve várva a Mester szavait, és fogalmuk sem volt arról, hogy világuk hamarosan a feje tetejére áll.

Feje tetejére állított világkép

„Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa" – így kezdte Jézus a beszédét az emberek legnagyobb megdöbbenésére. *„Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet. Boldogok, akik éhezik és szomjúhozzák az igazságot: mert ők megelégíttetnek"* (Mt 5:3, 5-6).[3]

A szegények, a szelídek, az éhezők, a szomjazók – ők azok, akiket Isten meg fog áldani? Az írástudók és a farizeusok szerint nem, ők azt állították, hogy a szenvedőkön átok van. Ők tudományként tanították az emberek parancsolata-

it (lásd Mt 15:9), és végtelen szenvedést okoztak azoknak, akik igyekeztek betartani az általuk kitalált számtalan szabályt, törvényt és előírást.

Jézus a dolgok lényegét tárta fel akkor, amikor hangsúlyozta Isten törvényének változhatatlan voltát, ugyanakkor rámutatott arra is, hogy a törvény betűjének megtartása nem elég. *„Mert mondom néktek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába”* (Mt 5:20).

El tudom képzelni, hogy az embereknek a lélegzetük is elállt ettől a kijelentéstől: ha az írástudók és a farizeusok sem mehetnek be a mennyek országába, akkor ki juthat be oda? Jézus elmagyarázta nekik, amikor egyenként lehámozta a külső magatartásformák rétegeit, és feltárta előttük a lélek legrejtettebb indítékait. *„Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne paráználkodjál! Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében”* (Mt 5:27-28). A Tanító folytatta a kényelmetlen gondolatmenetet, és beszélt a válásról, az esküdözésről, az erőszakról, a valódi jószívűségről, és az ellenség iránti szeretetről.

A cél: átalakulás és megújulás

Jézus arra törekedett, hogy átalakítsa az emberek mindennapi életét. Meg akarta újítani őket azáltal, hogy a mennyet a szívükbe költözteti. Nekünk is, akik a Föld történelmének utolsó napjaiban élünk, vallási életünk kell, hogy a legfontosabb legyen. Ez álljon a fontossági sorrend élén! A következő tanácsot kapjuk: „Mint Isten népe, félelmetesen hiányzik belőlünk a hit és a szeretet. Összes erőfeszítésünk kevésnek bizonyul ebben a veszélyes időben, amiben élünk. A büszkeség és az önzés, az istentelen, gonosz életforma, amely mindenfelől körülvesz bennünket, erőteljesen hat ránk. Kevesen mérik fel, mennyire fontos minden olyan körülményt kizárni, ami káros hatással van az istenfélő életre. Amikor megválasztják lakókörnyezetüket, alig néhányan tartják legfontosabb célnak a lelki jóléthez szükséges körülmények megteremtését.”[4]

> *„Megváltónk szeretné szívünket, otthonunkat és gyülekezetünket mennyei békességgel és örömmel betölteni”*

Jézus bensőséges kapcsolatra törekszik velünk. Mi sem bizonyítja ezt jobban mint az, hogy saját kezével formálta meg az embert, és lehelte az orrába az élet leheletét, hogy életre keljen. Azóta pedig arra törekszik, hogy újjáformálja szívünket és elménket, hogy az emberek jelleme az Ő képmását tükrözze. Meg akarja újítani gyermekeit azáltal, hogy rájuk leheli a menny áldásait.

Vajon ma kevésbé van szükségünk a megújulásra és a reformációra? Krisztus jól tudja, hogy sok szempontból ugyanolyan kísértésekkel küzdünk, mint a kétezer évvel ezelőtt élt gyermekei. A Hegyi beszéd éppen olyan erőteljes üzenetet hordoz ma is, mint hordozott két évezreddel ezelőtt. Az ihletett író így fogalmaz: „A Krisztus Hegyi beszédében elmondott igazságok minden időben megőrizték erejüket. Benne minden egyes mondat drágakő az igazság kincstárából. Az itt kifejezésre juttatott alapelvek minden korszakban érvényesek az emberiség valamennyi osztályára. Isteni erővel nevezte Krisztus egymás után boldognak az emberiség különböző rétegeit, mivel becsületes jellemvonásokat fejlesztettek magukban. Krisztusba vetett hittel mindannyian elérhetjük az általa elénk tárt színvonalat, ha életünk összhangban van vele, az élet Forrásával.”[5]

A megújulás követendő példája

Megváltónk szeretné szívünket, otthonunkat és gyülekezetünket mennyei békességgel és örömmel betölteni. Miközben *Máté evangéliumában* csodálatos beszédét tanulmányozzuk, a kereszténnyi

élet megújulásának követendő példáját, illetve alapelveit találhatjuk meg. Itt nyilatkoztatja ki legvilágosabban és legnyíltabban, hogy mit jelent hozzá hasonlóvá válni. Jézus ebben a beszédében részletezi azokat az értékeket, amelyek az Ő törvényének és jellemének alapját képezik. Ezek: az őszinteség, a tisztaság, a kedvesség, az önzetlen szeretet, a nagylelkűség és a hűség.

Ő szeretné tekintetünket magasabbra, a mulandó, bukott világ dolgainál sokkal magasabbra emelni. Ahelyett, hogy földi vagyonra vagy gazdagságra vágynánk, *„hol a rozsda és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják”*, Megváltónk arra biztat, hogy gyűjtsünk magunknak kincset a mennyben (20. vers), ami örökre megmarad. Ahelyett, hogy a világi hatalmat hajszolnánk, Jézus így bátorít: *„Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”* (Mt 5:16). A fizikai szükségleteket illetően pedig arra szólít fel, hogy ne féljünk attól, hogy mit együnk, vagy mit igyunk, vagy mibe öltözködjünk, mert mennyei Atyánk tudja, hogy mindezekre szükségünk van. *„Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek”* – teszi hozzá. (Lásd Mt 6:31-33.)

Dinamikusan fejlődő keresztényi élet

Milyen egyszerű, mégis mélységes! Milyen lényegretörő, mégis próbára tévő! Miként lehet dinamikus, élő keresztényi életünk? Azzal, ha mindig Isten országát és az Ő jellemét helyezzük fontossági sorrendünk élére; naponta tápláljuk lelkünket az élet Igéjével (lásd Jn 6:35-58), és időt szánunk arra, hogy őszinte, meghitt beszélgetést folytassunk vele mindennap.

Amint Igéje és az ima által egyre mélyebben megismerjük Istent, bizalmunk is növekszik Őbenne, hinni fogjuk, hogy Ő tudja legjobban, hogyan alakítsa az életünket, ezért szívesen elfogadjuk az Ő vezetését. Másokat szeretnénk szolgálni, pontosan úgy, ahogy Jézus tette, reményt és gyógyulást vinni mindenhová, ahová csak tudunk. Rádöbbenünk, mennyire értéktelen mindaz, amit a világ értékel, és olyan sok emberrel akarjuk megosztani a megváltás történetét, amennyivel csak lehetséges. Mivel pedig őszintén törődünk másokkal és örök sorsukkal, ezzel együtt arra is késztetést érzünk majd, hogy a Jelenések 14. fejezetében található hármas angyali üzenetet is hirdessük az egész világnak. Az üzenet az örökkévaló evangélium említésével kezdődik, és Isten imádatára szólít fel, *„aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”* (Jel 14:6-7).

„Mimódon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig prédikáló nélkül?” (Róm 10:14). A megújult, tevékeny keresztényi élet egyik legizgalmasabb és legtöbb áldást ígérő szempontja az, hogy kiváltságunk beszélni Jézusról másoknak – szavaink és tetteink által egyaránt.

Ezen az imahéten arra bátorítok mindenkit, hogy töltsön időt Isten Igéjével, kutassa mélységesen az üzeneteket, és imában kérje Istentől azokat az áldásokat, amelyeket olyannyira vágyik nekünk adni; amelyekről a Galileai-tenger partján a domboldalon beszélt; s amelyek abból az életformából következnek, amit Őt követve élünk előrevetítve a Krisztus eljövetelekor ránk váró öröklét áldásait.

1 Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről.* Budapest, 2005, Élet és Egészség Könyvkiadó, 9. oldal

2 Uo., 9. oldal

3 Amennyiben másként nem jelöljük, a bibliai igék a Károlyi Gáspár fordításból valók

4 Ellen G. White: *Testimonies for the Church.* Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1948. 5. kötet, 232. oldal

5 Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről.* 6. oldal

Ted N. C. Wilson a Hetednapi Adventista Egyház elnöke.

kérdések elmélkedésre és megbeszélésre

1. Milyen Messiást vártak a zsidók, és miben különbözik a mi elképzelésünk, miközben Jézus második eljövetelét várjuk?
2. Hogyan lehet a menny a szívünkben?
3. Milyen szempontból akarta Jézus megreformálni a zsidókat, és milyen reformot szeretne a mi életünkben?
4. Isten törvényének mi az alapja, és hogyan építhetünk arra?
5. Mit jelent a megújult keresztényi élet, és hogyan érhetjük azt el?

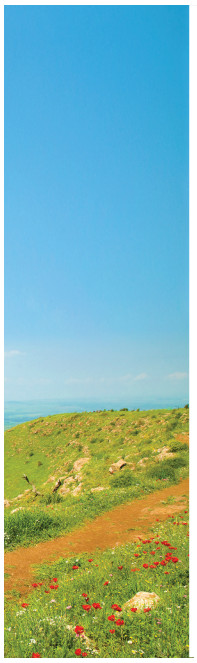

vasárnap

Mélyen elrejtett dolgok – amelyek mégis láthatók

Írta: Larry Lichtenwalter

Albert Einstein ötéves korában fogott a kezében először iránytűt. Lenyűgözte a mágneses tű! Akármerre forgatta és rázta az öreg szerkezetet, hogy végre másfelé mutasson, a tű mindig visszafordult észak felé. Ez csoda! – gondolta magában a kisfiú.

Einstein előszeretettel idézte fel ezt a történetet, mert ekkor érezte meg először életében, hogy a dolgok mögött „sok minden mélyen rejtve van". A kíváncsi fiúcska nekiállt a rejtett erők tanulmányozásának, és nagy fizikus lett belőle, aki bizonyította a magyarázatot igénylő jelenségeket, és meghatározta a láthatatlant – az energia és az anyag közötti rejtélyes összefüggést, vagyis a láthatatlant, ami megszabja a láthatót.

A csoda Pál számára

Pál számára a Jézussal való élet volt a csoda. A láthatatlan dolgok, amelyek ott működtek élete legmélyén, ahol megfogannak a gondolatok, kialakulnak az értékek és születnek a döntések. A lénye legmélyén munkáló folyamatok formálták ki azt a jellemet, amit mindenki láthatott, mint Isten csodálatos kegyelmének eredményét. Hogyan történt mindez? Pál magyarázata egyszerű és lényegre törő. *„Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket"* (2Kor 5:14). A „szorongat" eredeti görög szava olyasmit jelent, mint körülzár, átölel, ural, erőteljesen késztet. Pál arra utal, hogy Krisztus szeretete mintegy „satuban tart" bennünket. Ez a szorítás azonban nem statikus, hanem dinamikus, erőteljes.

Akár a vadvízi evezés

Képzeljük el a vadvízi evezést a Colorado folyó keskeny, sebes sodrású szurdokaiban! A fehéren habzó víz sodor az éles sziklák között. Nem tudsz az árral szemben haladni, nem tudod megragadni a sziklákat, nem is tudsz kimászni. Egy bizonyos irányba sodródsz, nincs megállás, visszafordulás vagy feladás. Hullámvasútszerű futamban vagy, amin végig kell menni – a félelem a csontodig hatol, de az adrenalin szintje minden képzeletet felülmúl.

Most képzeljük el, hogy Krisztus szeretete zár magába, mint a két oldalt magasodó sziklafalak, sem balra sem jobbra nem tudunk kitérni! Egy keskeny mederben sodor előre a zubogó víz, nem maradhatunk egy helyben. Ez a szeretet zárja magába az életedet, mindazt, ami vagy, és amid van. Ez a szeretet radikálisan átrendezi a fontossági sorrendet, egyetlen erkölcsi irányvonal mentén haladhatsz tovább. Egy a célod, egy a vágyad, egy a mérce, egy a gondolataid és tetteid mozgatórugója: Jézus Krisztus! Íme egy szenvedély, amit mások is világosan láthatnak rajtad, mert külsőleg is megjelenik a benned lakozó Jézus (2Kor 5:15, 17; vö. Fil 1:21; 3:7-14).

Pál egyetlen célra összpontosított: Jézus szeretetére, és időközben minden más eltűnt a horizontról. *„Nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség"* – mondja a Filippiben élő hívőknek (Fil 1:21). Számára Jézus volt a mágneses észak, ami tévedhetetlenül jó irányba állította erkölcsi iránytűjét minden kanyarnál.

Magamon kívül Jézusért

Sétáltál-e már egy labrador retrieverrel a vízparton egy bottal a kezedben? Amikor a víz széléhez értek, a kutya már tán-

colni és csaholni kezd. Ha a botot megforgatod a fejed fölött, ő is ugrálva és csaholva futni kezd körülötted. Magán kívül van, összpontosít, ugrásra készen várja a startot. A labradort nem kell tanítani az apportírozásra, mert a vérében van. Azért él, hogy mentsen. Megőrül azért, hogy fusson és visszahozza, ami eltűnt. Abban a pillanatban, amikor elengedjük a botot, még nem is látja a levegőben, de máris rohan utána.

„Ha azért bolondok vagyunk, Istenért [vagyunk azok]*"* – mondja Pál 2Kor 5:13-ban. Más szóval, égünk a vágytól, lelkesedünk, radikális dolgokat teszünk, szenvedélyesen megyünk előre, magunkon kívül vagyunk – Krisztusért. Mint ahogy a retrievert ellenállhatatlanul vezérli az ösztöne, úgy hajt bennünket is előre a Krisztustól kapott, hatalommal teljes látomás és szenvedély.

Ha Pál életét szemléljük, tudjuk, hogy amit látunk, az mögött valami láthatatlan, hatalmas késztetés rejtőzik: kemény munka, börtönbüntetés, verések, többszöri botozás és megkövezés, végtelen kilométerek a köves utakon és viharos tengereken, kimerültség, fájdalom, álmatlan éjszakák, éhség, hideg, üldöztetés, egy egész nap és éjjel a hajó roncsaiba kapaszkodva (2Kor 6:3-10; 11:22-33; vö. Fil 3:7-10).

Ezek a szemléletes képek Pál életéből elénk tárják annak a kijelentésnek a hátterét, amelyben megerősíti, hogy Krisztus késztetése által már nem önmagáért él. Az evangélium üzenete, Isten munkája az elveszettekért, Isten népe, valamint Isten dicsősége, mindezek sokkal hangsúlyosabbak Pál gondolkodásában, mint bármi más, különösen, mint önmaga. Bármit megteszek Jézusért. Szabadon. Nem köt semmi. Nincsenek korlátok. Nincsenek feltételek. Mindegy, mi lesz az ára.

Amiért érdemes meghalni is

Hogyan ér el Isten szeretete az ember gondolatainak, érzéseinek, értékrendjének és akaratának legmélyére, ahogy itt Pál esetében látjuk? Hogyan lesz ennyire kényszerítő erejű, hogy át tudja alakítani az ember lényének legmélyét, és meg tudja változtatni mindennapi életének külső megnyilvánulásait is?

Pál számára ez azt jelentette, hogy legbensőbb gondolatvilágának iránya közvetlen kapcsolatban áll azzal, hogy szívében megragadja Krisztus érte hozott áldozatának láthatatlan valóságát: *„… egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne magoknak éljenek, hanem annak, aki érettük meghalt és feltámasztatott"* (2Kor 5:14-15).

> *„Jézus mindig munkálkodni akar lényünk legmélyén, hogy ő legyen csodálatos gondolatok és tettek forrása számunkra"*

Pál Krisztus helyettes áldozati halálára utal, és alkalmazza azt mindennapi életünkre is: mivel Krisztus meghalt, mi is meghalunk. Meghalunk önző életünknek! Meghalunk énközpontú életünknek. Meghalunk a bennünket átitató szenvedélynek és vágyaknak. Meghalunk a világ „értékeinek" és értéktárgyainak. Meghalunk mindennapjaink komfortzónájának. Krisztus szeretete ily módon valóban olyan értékké válik, amiért érdemes meghalni is. *„Krisztussal együtt megfeszíttettem"* – kiáltja Pál apostol. *„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus"* (Gal 2:20).

Ez a láthatatlan valóság önmaga beszél a benne rejlő hatalomról: *„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden"* (2Kor 5:17). Új teremtések leszünk, új emberek, belül és kívül egyaránt. Az egész értékrendünk átalakul. Elveszítjük érdeklődésünket az egykor oly nagyra tartott dolgok iránt, és megdöbbentő módon egészen más dolgok válnak fontossá. A fordulat hihetetlen és felfoghatatlan, mégis radikális és valóságos.

A láthatatlan összefügg a láthatóval ott a szívünk legmélyén, ahol a gondolatok fogannak, vélemények formálódnak, értékek alakulnak, és döntések születnek. Megváltozunk belső világunk átalakulása által, a Szentlélek megújító kegyelme és hatalma által (Tit 3:3-7; Jn 3:5-8; 1Jn 3:9). Jézus lesz életünk minden területén a vonatkozási pont. Most már azért élünk, hogy Őt dicsőítsük meg. Az Ő tisztelete a legfontosabb, munkája pedig a legfőbb.

Történt, hogy egy turista meglátogatott egy misszióállomást, ahol egy nővér éppen a leprás szörnyű sebeit tisztogatta. A látogató rémülten hőkölt vissza, és így mormogott maga elé: „Na, ezt egymillió dollárért sem csinálnám!" A nővér mosolyogva válaszolt: „Én sem! De Jézusért ingyen is megteszem!"

Mit tennél meg Jézusért ingyen? Bármit? Mindent? Vannak korlátok? Vannak feltételek? Miért tennél meg valaha is bármit Jézusért?

Az életünk is lehet maga a csoda. Akár dolgozunk, akár pihenünk, akár szolgálunk, akár nyaralunk, Jézus mindig munkálkodni akar lényünk legmélyén, hogy Ő legyen csodálatos gondolatok és tettek forrása számunkra. Többet akar tenni értünk, mint azt mi elképzelni tudnánk. De mint akiket az Ő szeretete szorongat, életünk további részét tölthetjük azzal, hogy egyre jobban és jobban megértsük ránk vonatkozó terveit.

Larry Lichtenwalter két évtizeden keresztül volt a Village Hetednapi Adventista Gyülekezet lelkipásztora a Michigan állambeli Berrien Springsben. PhD tudományos fokozatát az Andrews Egyetemen szerezte etikából, és rendszeresen tanított az Andrews Egyetem Teológiai Szemináriumában. Feleségével Kathie-vel öt fiút neveltek fel, ketten közülük már házasok. A Lichtenwalter házaspár nemrégiben fogadott el egy meghívást, hogy a libanoni Közel-keleti Egyetemen tanítsanak, ahol Larry fogja vezetni a teológiai fakultást, valamint az iszlám és arab kutatásokat végző intézetet.

kérdések elmélkedésre és megbeszélésre

1. Hogyan lehet a kényszer – még ha szeretetből történik is – jó dolog?
2. Mit mond Pál életének értelméről, és vajon miért fogalmaz így?
3. Mire van szükségem ma, hogy én is részese lehessek Pál csodatapasztalatának?

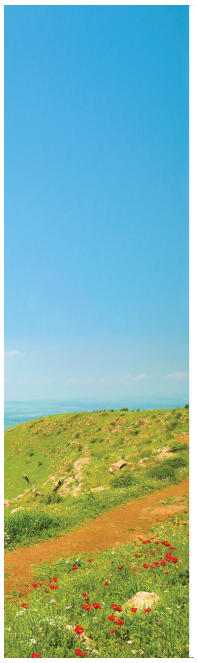

hétfő

A kereszt formájú gondolkodás

Mi minden húzódik meg a másokhoz való viszonyulásunk mögött?

Írta: Larry Lichtenwalter

Képzeljünk el egy egyszerű keresztformát! Katedrálisok alaprajza, kardok keresztvasa, a repülőgép farokrésze, lemezes fehérje molekulák, sírkövek, fülbevalók, ejtőernyők, sőt a svájci gárda jele is eszünkbe juthat.

Most képzeljünk el egy kereszt formájú elmét! Ez nem egy keresztet formázó emberi agy, hanem egy olyan embernek az elméje, akit lelkileg és erkölcsileg a kereszt eszmei mondanivalója formál; vagyis Jézus Krisztus önfeláldozó, önátadó magatartása, aki olyannyira megüresítette magát másokért, hogy szolgai formát vévén fel, megalázta magát „… *halálig, még pedig a keresztfának haláláig*” (Fil 2:8).

Kereszt alakú élet

Most képzeljünk el egy kereszt alakú életet, amelyben a szeretet, a megbékélés és a békesség útját választjuk, és önzetlenül leszünk „megtört kenyér és kiöntött bor” mások javára és áldására! Képzeljük el ezt a „keresztforma” létet mások irányába, amikor egy indulaton vagyunk, szeretjük egymást, egy akarattal egy célért dolgozunk, alázattal, kölcsönös alárendeltségben, egymást különbnek és jobbnak tartva önmagunknál!

„*Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is*” (Fil 2:5).

Csodálattal tölt el bennünket Krisztus „keresztforma” elméje, és az, hogy bennünket is e példa követésére hív. Krisztus „kereszt formájú” gondolkodása az első szerkezeti elmozdulás, amit a valódi megújulás okoz a szívünkben. Ha énünk másként viszonyul Krisztushoz, akkor másként fog viszonyulni másokhoz is. Most már Krisztus irányítja gondolatinkat, reakcióinkat és tetteinket mások irányában. A „keresztformaság” mélységes, láthatatlan folyamat, ami mások iránti, látható magatartásunk mögött zajlik.

Az önző vetélkedés át- meg átszövi mindennapi életünket. Versengés, irigy viták, elidegenedés, barátságtalan, erőszakos megnyilvánulások – így néznek ki az átlagos emberi kapcsolatok. A konfliktusok valamilyen formája szinte mindig jelen van a házasságunkban, a munkahelyünkön, a gyülekezetben, rokoni kapcsolatainkban, ismerőseink körében. Egymás ellen és Isten ellen éljük meg a nagy küzdelmet – a csatatér pedig saját szívünk. Így gondolkodunk, hiszen öndicsőítő, versengő lelkünk eltökélten követi saját vágyait és útjait. Győzni akarunk, még a békesség, az együttmunkálkodás és szeretet elvesztése árán is. A való élet azt mutatja, hogy ez megtörténhet bárkivel, bárhol, bármikor. A vélemények, a hatalom, az uralom miatti háború elkerülhetetlen. Egyetlen hely és egyetlen személy sem kivétel.

Krisztus kereszt formájú gondolkodása azonban megtörheti az ördögi kört életünkben.

Krisztus gondolkodása

A *Filippibeliekhez írt levél* 2. fejezetében Pál mesteri beszédet mond el Jézus gondolkodásáról; arról, hogyan viszonyul Isten az elveszett emberiséghez. Igen erőteljes beszámoló ez, amely elmondja,

hogy Jézus – bár Isten volt – nem ragaszkodott isteni kiváltságaihoz vagy jogaihoz, nem használta azokat saját előnyére, hanem megüresítette, megalázta magát és önként vállalta a kereszthalált (6-8. vers).

Krisztus kereszt formájú gondolkodása már az örökkévalóságban is ugyanúgy létezett, világunk megteremtése előtt; mielőtt még az önzés, a versengés, s a harc kirobbant volna a mennyben, és beszippantotta volna a mi kis világunkat is. Ő a Bárány, aki megöletett a világ megalapítása előtt (Jel 13:8). Jézus életében és halálában egyaránt Atyja akarata és jelleme szerint cselekedett: *„aki engem látott, látta az Atyát”* (Jn 14:9). *„Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is”* (7. vers). A Fiú kereszten hozott áldozata „családi hasonlóságot” mutatott, vagyis nyilvánvalóvá tette az Atyával való összhangot. Az Atyának krisztusi jelleme van! A kereszt formájú gondolkodás Isten jellemének a sajátja! Az Atya, a Fiú és a kereszt szoros kapcsolatot mutatnak. Isten megismerésének egyik módja az, ha Krisztus keresztjén, értünk hozott áldozatán keresztül szemléljük Őt.

A „mestertörténet” abban az összefüggésben hangzik el, hogy versengés támadt a filippibeli keresztények között. Önző, törtető magatartásukat állítja szembe Pál a Krisztus önfeláldozó, önmegtagadó magatartásával. A keresztény közösség egységét veszély fenyegette. Az összetört kapcsolatok csak úgy állhattak helyre, ha a hívők gondolkodásmódja és tettei Krisztus jellemét tükrözték volna. Ezért hangzik a felhívás: *„Teljesítsétek be az én örömömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén; Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. Ne nézze kiki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is”* (Fil 2:2-5).

Pál tudta, hogy mit kér. A damaszkuszi úton meglepetésszerűen találkozott Jézus Krisztussal. Ez a kegyelem ellenállhatatlan megnyilvánulása volt, ami megtérésre indította őt, drámai és radikális változást hozva létre szíve legmélyén. Pál egykor akaratos, büszke, önző személy volt: szemtelen, agresszív, véleményét másokra erőltető, durva, szívtelen, gyűlölködő, haragtartó, megtorlást követelő, erőszakos (1Tim 1:13 vö. ApCsel 8:3; 22:4-5). Kíméletlenül gázolt át ártatlan embereken, nyomában pusztulás, fájdalom és halál járt.

A kereszt hatalma

Aztán találkozott Jézussal, aki nem ragaszkodott jogaihoz, hanem önmagát megüresítvén megalázta és keresztre adta magát érte, a büszke, akaratos, erőszakos üldözőért. Pált a szíve mélyéig megrázta ez a találkozás, és most már Krisztus gondolkodásának látomása hajtotta és űzte. Azt akarta, hogy személyes élete és szolgálata olyan történet legyen, ami összhangban van a kereszt történetével. *„Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben. Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. Azért a halál mibennünk munkálkodik, az élet pedig tibennetek”* (2Kor 4:10-12). Kereszt formájú életével újra bemutatta a kereszt történetét.

Célunk, hogy a mi keresztényi életünk is tükrözze Krisztus képmását, vagyis semmit se tegyünk önző érdekből vagy versengésből. A kereszt formájú élet azt jelenti, hogy mindennap meghalunk Krisztusban, s így olyan személyekké válunk, akiknek gondolkodása és élete keresztényi, vagyis kereszt formájú. Lelkinek lenni számunkra azt jelenti, hogy oly' mélységig megértettük a kereszt történetét, hogy az egész lényünket és életünket átalakította Krisztus képmására. Életünket az önfeláldozó szeretet jellemzi, amelynek ereje éppen saját gyengeségünkben nyilvánul meg, és mindig a békesség, a megbékélés és az egység – vagyis a szeretet útját választjuk.

Légy hasonló Jézushoz!

Károly (általunk kitalált álnév) és felesége folyamatos harcban éltek egymással. Egyre durvábban és haragosabban reagált felesége szavaira és viselkedésére. A szeretet egyszerűen eltűnt lelkéből. Aztán Isten szólt hozzá – nem hallhatóan, hanem szíve mélyén: „Károly, ha az én Fiam lenne a feleséged férje, a feleség nem tehetne semmit, egyáltalán semmit, ami miatt a Fiam kevésbé szeretné őt. Nem lenne semmi, ami megakadályozná azt, hogy megbocsásson neki, szolgálja őt, és őt tartsa különbnek önmagánál. Károly, ha az én Fiam lenne a feleséged férje, soha nem reagálna durván és haragosan felesége szavaira és viselkedésére. Soha! Ha a Fiam lenne a feleséged férje, meghalna énjének, mint ahogy meg is tette ezt a Golgotán.”

Képzeld el, milyen következményekkel járna életünkre nézve a kereszt formájú gondolkodásmód! Hogyan változnának meg kapcsolataink? Szívünk a nagy küzdelem legfőbb csatamezője. Melyik utat választjuk? Engedjük, hogy Krisztus irányítsa gondolkodásunkat, reakcióinkat és másokhoz való viszonyulásunkat? A versengés nélküli, önzetlen életet választjuk-e? A megbékélés útján járunk-e? Készek vagyunk-e mások érdekében, vagyis Jézusért félretenni saját véleményünket vagy akaratunkat?

A kereszt formájú gondolkodásra nem tehetünk szert saját erőfeszítésünk által. Csakis Krisztus Szentlelke tudja szívünket a békesség, a türelem, az önuralom és az önzetlenség felé irányítani, és csakis Ő tud erőt adni mindezek megéléséhez (Gal 5:16-18, 22-24). Pál apostolhoz hasonlóan a mi életünkben is akkor kezdődik ez a folyamat, amikor a kereszt története és Krisztus kereszt formájú gondolkodása elkezd szorongatni bennünket. Jézus halála hiteles képet ad arról, milyen súlyos dolog is a versengés, és arról is, hogyan győzhetjük azt le. A Szentlélek segítségével éljünk egy kereszt formájú életet!

kérdések elmélkedésre és megbeszélésre

1. Milyen a versengés valódi természete?
2. Mit jelent az, hogy „kereszt formájú” a gondolkodásunk?
3. Milyen konkrét dolgokban tudnék együttműködni a Szentlélekkel azért, hogy gondolkodásom krisztusi legyen?

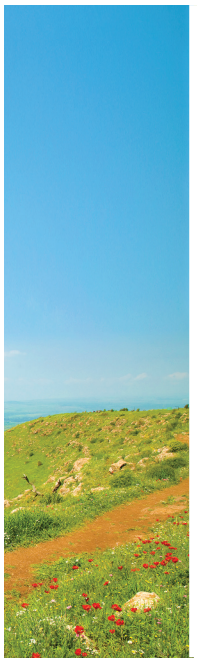

kedd

Mit is gondolok tulajdonképpen?

Erkölcsi érzékenység és lelki befolyás

Írta: Larry Lichtenwalter

Nem egy átlagos sakkjátékost láthatunk itt, aki a sakktábla fölé hajolva tervezgeti a következő lépést. Mint minden emberi test kiállításon – ahol valóságos emberi testeket mutatnak be – erről a preparált férfiról is teljesen lehántották a bőrt, így láthatóvá válnak az izmok, az inak és ínszalagok. A hátán az izmokat is kettémetszették egészen a gerincvelőig, és a koponyacsontot is eltávolították, hogy látható legyen az agy. Ha elölről nézzük, az agya a homloka fölé türemkedik ki. Hátulról végigkövethetjük a gerincoszlop vonalát az agyalaptól az első ágyékcsigolyáig, ahol szétágazik az ülőidegeken át egészen a lábig és a lábfejig. Láthatjuk a háti idegeket, a kemény agyhártyát, a háti idegdúcokat, amelyek szerteágaznak más testrészekbe. Milyen abszolút tényeket állapíthatunk meg mindebből? Például azt, hogy agyunk érzékenyen kapcsolódik minden testrészünkhöz. Vagyis a sakkjátszmához az agy szükséges, anélkül minden testrészünk tehetetlen.

Az élettelen sakkjátékos azt a vitathatatlan tényt bizonyítja, hogy az ember sokkal több, mint a teste vagy az agya. Fiziológiai értelemben az agy az emberi lét és azonosságtudat központja. Nehéz elképzelni, hogy az átlagban 1,3-1,4 kilogrammos agy, amelyben több mint 100 milliárd neuron van, képes vezérelni napi 70 000 gondolatot, szabályozni 103 000 szívdobbanást, 23 000 lélegzetvételt, és több mint 600 izom munkáját; és mindezeken túl fő szerepe van abban is, hogy meghatározza életünk jellegét és értékeit. Minden emberi agyban a gondolatok rejtett világa működik, amit egyetlen emberi test kiállítás sem képes sem preparálni, sem kiállítani: az öntudat, az értelem, a logika, a képzelet, az érzelmek, az értékek, a vágyak, az erkölcsi ítélőképesség, a lelkiség, a meggyőződések, az akarat, a személyiség, a jellem rejtett világa ez.

Lelki betekintés

A Szentírás az átalakult élet leírásába az elménk rejtett világát is belefoglalja: *„ne szabjátok magatokat e világhoz* [*aio¯n*, időszak, korszak], *hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata*” (Róm 12:2 vö. Ef 4:23). A megújult elme az élet átalakulásához vezet, mai világunk szakadatlan szorítása ellenére is.

A *Rómabeliekhez írt levél* egyik korábbi szakaszában Pál végigköveti az emberi gondolkodás lefelé vezető spirálját, ami erkölcsi bénultsághoz és Isten tagadásához vezet (Róm 1:18-32). Él azonban az ígéret, hogy az erkölcsi hanyatlást vissza lehet fordítani azáltal, ha azzal tápláljuk gondolatvilágunkat, ami Istennek fontos: ami jó, elfogadható, erkölcsileg és lelkileg tökéletes (*telos*, vagyis érett). A Sátán elleni harcunkban az lesz a döntő tényező, melyik erkölcsi és lelki befolyásnak engedünk. *„akarom, hogy bölcsek legyetek a jóban, ártatlanok* [járatlanok, tudatlanok] *pedig a rosszban*” (Róm 16:19). Ez az erkölcsi ártatlanság alaptétele. Ennél világosabb tanácsot elménk tisztán tartására nemigen találhatunk. Amikor azon gondolkodunk, hogyan ötvöződik, illetve metszi egymást szívünkben a megújulás és az átalakult élet, akkor belső világunk kerül középpontba.

Jobb, mint az Apple

Az Apple elektronikai cég egyik márkájának neve Retina Display. Ez az elnevezés olyan kijelzőket jelöl, amelyekről azt állítja a gyártó, hogy a pixelsűrűsége már akkora, hogy azt az emberi szem normál látótávolságból már nem érzékeli – tehát egységes képet lát. Ezeket a termékeket azért fejlesztették ki, hogy optimális vizuális élményt nyújtsanak. Egyetlen csúcstermék sem hasonlítható azonban az emberi elméhez, amely tudatunkon keresztül lát, hall, képzel, érez, vagy megjelenít. A valódi Retina Display itt működik a fejünkben. Agyszöveteink emlékek milliárdjait tárolják: egy harminc évvel ezelőtti, elsuttogott mondatot; a gyerekkorunk óta bennünk élő haragot; az örömöt, amit sosem éltünk át, de számtalanszor elképzeltünk; a pontos mozdulatot, ahogy valakinek az ujja lefog egy húrt; egy finom arcvonást; egy hegyvonulatot; egy egyenletet; egy virágoskert illatát; egy fűszál látványát; az összes kiolvasott könyvet és megnézett filmet; a faliújságon olvasott híreket, felhívásokat; a rádióban hallott slágereket; az előadott énekeket; és az elmondott imákat. Mind ott vannak, semmi sem vész el közülük, mert agyunk egy-egy élő könyvtár.

A kijózanító tény az, hogy az agyunkban eltárolt dolgok összessége adja teljes személyiségünket ma és holnap egyaránt. Nem egészen értjük, miként alakítja ez a hatalmas, élő könyvtár mindennapi viselkedésünket, azt azonban tudjuk, hogy az évek múlásával egyre szorosabban zár a börtönébe. Ha a képek, tapasztalatok és ötletek egyszer eltárolódtak agyunk archívumában, nincs „töröl" gomb, amit tetszés szerint használhatnánk.

Isten átalakító munkája elménkben

Ezért olyan szemléletes Pál apostol üzenete: „*És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által*" (Róm 12:2). Arra emlékeztet bennünket, hogy minden beszűrődő hatás alakítja és veszélyezteti gondolkodásunkat, jellemünket és viselkedésünket. A társadalmi csoportok, a kulturális normák, az intézmények, a különböző világnézetek, a média, a szórakozás, a zene, a regények, a divat, a sport, a hagyományok, mind-mind alakítják az embert. Amikor Pál ellentétbe állítja elménk megújulását és korunk – ránk gyakorolt – erkölcsi nyomását, arra szólít fel bennünket, hogy Istennek adjuk át elménket, és neki éljünk, ne a világnak.

Amikor találkozunk Jézus Krisztussal, és átadjuk neki életünket, elménk új gondolkodásmódra alakul át, ami felülírja a régit. Új teremtések leszünk – újfajta vágyakkal és értékekkel (2Kor 5:17). Elménk „lelke" is megújul (Ef 4:23, Róm 12:2; vö. 1Kor 2:12-14; Ef 1:18-19). Azáltal, hogy a Szentírás igéivel tápláljuk, erkölcsi tisztánlátásunk egyre élesebb lesz. Az Ő kereszt formájú gondolkodása lesz a miénk is (Fil 2:1-8; 1Kor 2:16). Ahogy Jézus vigyázott erkölcsi tisztaságára azáltal, hogy a Szentírás igéivel táplálta elméjét, és mindig azt kereste, mi a tiszta és kedves Atyja szemében, és mi hat bátorítólag másokra (Lk 2:40), úgy fogunk mi is tenni.

Elménk edzése

Új képességünket fejlesztenünk kell, a Lélek dolgaira összpontosítanunk inkább, mint a test dolgaira (Róm 8:5-8). Engednünk kell, hogy a menny töltse be gondolatainkat, és ne csak a földiekkel foglalkozzunk (Kol 3:2). Ha Jézust szemléljük, gondolkodásunkban egyre inkább Őhozzá fogunk hasonlítani (2Kor 3:18; Zsid 12:1-3).

Egyszerűen fogalmazva, némely dolgot nem szabad meghallgatnunk, meglátnunk, elolvasnunk, megtapasztalnunk, kimondanunk, meglátogatnunk, elképzelnünk, megismernünk. „Gondolatainkat tartsuk féken, keretek között, óvakodjunk az álmodozástól és attól, hogy olyan dolgoknál időzzünk, amelyek csak gyengítik és beszennyezik lelkünket" (Ellen G. White: *Sons and Daughters of God.* [Isten fiai és leányai], 107. oldal). Ezt úgy tehetjük meg, hogy Jézus Krisztusra összpontosítunk (Róm 8:5-8) és gondunk van a rendszeres megújulásra azáltal, hogy Isten gondolatait és akaratát tartjuk szem előtt, amit a Szentírásban találhatunk (Róm 12:2; Zsolt 1:2; 119:9-16, 99).

Hogyan vigyázhatunk bölcsen az elménkre?

Mivel sehol sem tudjuk kikerülni a népszerű kultúra hatásait, arra hívattunk el, hogy őrködjünk elménk felett. Különbség van aközött, amit saját döntésünk alapján nézünk vagy tapasztalunk meg, illetve, ami az élet sodrásával kerül be gondolatvilágunkba. Ne igazodjatok! „Engedjétek, hogy Isten teremtsen újjá benneteket azáltal, hogy gondolataitokat átalakítja" – mondja az egyik modern angol bibliafordítás. Egy olyan korban, amikor az emberek gondolkodása folyamatosan és teljesen gonosz volt, Énóknak szokása volt visszavonulni és Isten szent jelenlétében megújítani gondolatvilágát. Józsefet az Egyiptomban töltött évek alatt az akkori világ legfejlettebb nemzetének gazdag kultúrája és annak minden gonoszsága vette körül, de ő „olyan volt, mint aki se nem lát, se nem hall. Nem hagyta, hogy gondolatai tiltott területen kalandozzanak" (*Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 173. oldal). Mindkettejükre az volt jellemző, hogy őrködtek elméjük felett, megőrizték azt Istennek, így erkölcsi érzékenységük és lelki befolyásuk folyamatosan fejlődött, illetve növekedett.

Az egyik popzenész népszerű slágerének szereplője folyton bajba kerül. „Azt tudtam, hogy mit érzek – panaszkodik – de mire gondoltam?"

Jézus azt tanácsolja, hogy amikor gondolatvilágunkat vizsgáljuk, mindig tegyük fel a kérdést: „Most mire gondolok?"

kérdések elmélkedésre és megbeszélésre

1. Milyen képzetekkel és gondolatokkal töltjük meg elménket nap mint nap?
2. Annál időzünk, ami jó és tiszta, vagy ami gonosz és szennyes?
3. Mit tehetnénk azért, hogy elménknek jobb sáfárai legyünk?

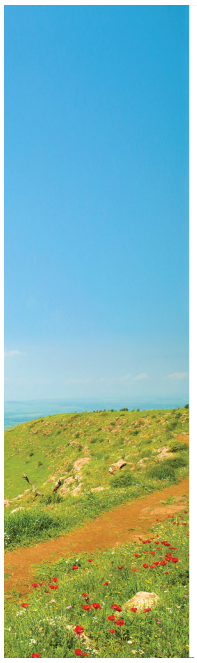

szerda

Egész vagy csak egy rész?

Írta: Larry Lichtenwalter

A kaliforniai Long Beach-en történt, hogy egy férfi megállt a Kentucky Fried Chicken (KFC) gyorsétteremlánc egyik üzleténél, hogy egy doboz sült csirkét vegyen magának és a vele lévő fiatal hölgynek. Az üzletvezető véletlenül egy olyan dobozt adott a férfinak, amit egyébként álcaként használt, amikor a napi bevételt elvitte a bankba.

A férfi átvette a dobozt, és elhajtott. Amikor később megálltak egy parkban, hogy megebédeljenek, a csirke helyett csaknem 3000 dollárnyi készpénzt találtak a dobozban. Most mitévők legyenek? Gyorsan rájöttek, hogy ez tévedés, ezért visszamentek a KFC étterembe, és átadták a dobozt az üzletvezetőnek. Ő teljesen megdöbbent, és így szólt a fiatalemberhez: „Szeretném felhívni a sajtót, hogy írják meg a történetet, és fényképezzék le önt, hiszen nincs még egy ilyen becsületes fickó ebben a városban!”

„Jaj, nehogy megtegye!” – könyörgött a fiú.

„Miért ne?”

„Mert nős vagyok, és a hölgy, akivel vagyok, nem a feleségem!”

Nos, becsületes és mégis becstelen. Megbízható? Nem, egyáltalán nem! A becsületességet nem lehet alosztályokra, különböző kategóriákra felosztani. A becsületesség benső következetességet jelent, ami a képmutatás ellentéte. A tisztességet (integritást) úgy határozzuk meg, mint osztatlanság, teljesség, tisztesség, őszinteség. A fogalom a matematikából származik, ahol az integráló mindig egész szám, nem pedig tört (ami az egésznek csak egy része). Az etikában az integritás megbízhatóságot jelent; a gondolatok, tettek és szavak következetességét. Vagyis: amit beszélünk, azok vagyunk. Megtesszük, amit megígérünk, vagyis igazat szólunk. Az integritás határozza meg, kik vagyunk, megbízható emberek, nem pedig csak „az igazság” népe.

A megújulás minden területet érint

A Szentírás összekapcsolja a szívben történő megújulást a megbízhatósággal. *„Megújuljatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, És felöltözzétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban*

és valóságos szentségben. … Azért levetvén a hazugságot, szóljatok igazságot, kiki az ő felebarátjával: mert egymásnak tagjai vagyunk" (Ef 4:23-25; vö. Kol 3:9-10). Az új identitásunkkal, amit Krisztusban megtérésünkkor kapunk meg, a becsületesség központi szerephez jut. Amikor Krisztusban új emberré leszünk, akkor félretesszük a hamisságot, és csakis az igazat mondjuk mindenkinek, akivel csak beszélünk. Beszédünkre mindenkor az őszinteség lesz a jellemző. A megbízhatóság lesz minden – kölcsönös bizalomra épülő – kapcsolatunknak az alapja, ami igazságban és valóságos szentségben nyilvánul meg (Ef 4:24). Az igazság szentsége erkölcsi látásunkat magára Istenre irányítja, s és ez túlmutat minden tantételen vagy teológián (Jel 15:4). Alapvető tény, hogy az igazság és a megbízhatóság személyes dolgok.

Az igazság – működésben

„*Micsoda az igazság?*" – tette fel Pilátus a kérdést Jézusnak. Ez egy jó kérdés! Talán a legmélységesebb az egész Bibliában (Jn 18:38). Szekuláris világunk és kultúránk nagy dilemmáját visszhangozza. Ez erkölcsi létünk magva. Az ebből következő gondolat pedig talán az lehet: „Én igaz ember vagyok?"

Jézus már Pilátus kérdése előtt kijelentette: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam*" (Jn 14:6). Ez a Biblia egyik bátor kijelentése: Jézus az igazság. Az Ő természete, lelkülete maga az igazság. Lényegében pedig az igazság egy személy. Ez viszont azt jelenti, hogy az igazság személyes dolog. Nem elvont, elméleti fogalom. Elsősorban a jellem minősége, ami valakinek a tetteiben vagy szavaiban nyilvánul meg. Jézus tanításai azért igazak, mert az Ő lényét fejezik ki. Az igazság pedig személyes kapcsolatba hoz bennünket a hiteles élet egyetlen forrásával, Jézus Krisztussal. Mint aki maga az igazság, Jézus mindig személyesen találkozik velünk, személyisége a mi személyiségünkkel. Ő tart tükröt elénk, amiben megláthatjuk lényünk és tetteink hitelességét. Személye ad példát, reményt, bátorságot és erőt ahhoz, hogy igazak lehessünk a csalással és szemfényvesztéssel teli világban.

Az igazság tehát megkívánja tőlünk, hogy megvizsgáljuk saját belső, erkölcsi következetességünket. „Jézushoz hasonlóan megbízható személy vagyok a lényem legmélyéig?"

Igazság a maradék nép körében

A *Jelenések könyve* feddhetetlenként írja le Isten végidőben élő gyermekeit, akiknek becsületessége megkérdőjelezhetetlen, hiszen kitartanak Jézus mellett akár életük, földi jólétük kockáztatása árán is. Álnokság vagy hazugság nem találtatik azok szájában, akik a Bárányt követik, mert feddhetetlenek (Jel 14:5). E látomás Sofóniás szavait visszhangozza, aki így szól: „*Izráel maradéka nem cselekszik hamisságot, nem szól hazugságot, és nem találtatik szájában álnokságnak nyelve*" (Sof 3:13). Mint első zsengék, akik megtapasztalták a Bárány vérének megújító hatalmát, Isten gyermekei szavaikban és tetteikben egyaránt Krisztus igazságát tükrözik vissza, mert Ő hű és igaz (Jel 19:11; 3:14). Hozzá hasonlóan gondolkodnak, mert Krisztus gondolkodásmódja lett az övék is (vö. Jel 7:1-14; 14:1-5).

A gonosz erők és a Bárány követői közötti különbség tulajdonképpen a hazugság és igazság közötti különbség, ami a szájukon kijön (vö. Jel 21:27; 22:14-15). *„aki szereti és szólja a hazugságot”* – ez az utalás erősen kihangsúlyozza azt, hogy az ember lénye szoros összefüggésben van tetteivel (Jel 22:15; vö. Jel 22:11; 21:8, 17; vö. 2Thessz 2:7-13; Jn 3:19-21). Az igazság erkölcsi irányultságot jelent. A *„szereti a hazugságot”* kifejezés jóval mélyebb értelmű, mint az, hogy *„szólja a hazugságot”*. A hamisságra való hajlam hazudozáshoz vezet. Aki szereti a hazugságot, azzal áll rokonságban, és nemcsak a hazugsággal, hanem annak atyjával is, tehát saját természete szerint szól (Jn 8:44). Akik lényünk legmélyén vagyunk, az mutatkozik meg cselekedeteinkben is. Az igazság iránti elkötelezettségünket szavaink és tetteink bizonyítják. Mindenek előtt szívünkben kell igazaknak lennünk, ha valaha is megbízhatóan szeretnénk szólni vagy élni. A hitelesség sokkal mélyebbre mutat annál, hogy bizonyos tantételekben hiszünk és elméletileg visszatükrözzük Istent és az Ő igazságát a becsapott világnak. A hitelesség életünk összes területéről szól. A vallási és erkölcsi szempontok elválaszthatatlanok egymástól.

Hitelesség és megújulás

Miért kapcsolja össze az Ige újra meg újra a megújulást és a hitelességet? Azért, mert minden hiteles kapcsolatnak a bizalom az alapja. A másokkal való közösség nyíltságot és őszinteséget igényel. Hazug emberek között nem lehet őszinte közösségi kapcsolat. Ha becsapunk másokat, az rólunk állít ki bizonyítványt. Isten arra hív bennünket, hogy osztatlanok legyünk, teljesen elkötelezettek, mert csak így tarthatunk meg és építhetünk kapcsolatokat. A becsületesség felszabadít arra, hogy családtagjainkkal, házastársunkkal, munkatársainkkal, barátainkkal összhangban tudjunk élni. Szégyenkezés és bűntudat nélkül tudunk a másik szemébe nézni. Maradéktalanul hűségesek vagyunk egymáshoz és Istenhez. Az igazság lehetővé teszi, hogy bátran a tükörbe tudjunk nézni, és lehetővé teszi azt is, hogy majdan Megváltónk szemébe is örömmel tekintsünk (Jel 1:14; 2:18; 5:6; 6:16; 19:12; 20:11).

> *„Az igazság lehetővé teszi, hogy bátran a tükörbe tudjunk nézni, és lehetővé teszi azt is, hogy majdan Megváltónk szemébe is örömmel tekintsünk ”*

A becsületességben nincsenek kivételek vagy fokozatok. „Isten is azt kívánja, hogy övéi ragaszkodjanak az igazsághoz még a legnagyobb veszélyben is” (*Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 609. oldal). Emlékszünk arra az esetre, amikor Betsie ten Boom pontosan megmondta a gestaponak, hol bújtatják az otthonukba befogadott zsidó menekülteket? A kopogtatás váratlanul érte őket. Éppen az asztal körül ültek, és mindnyájan ledermedtek a félelemtől.

Amit ilyenkor tenniük kell, már nagyon alaposan begyakorolták. Miközben Corrie lassú, kimért léptekkel az ajtó felé indult, a többiek bebújtak a nagy asztal alá, felemelték a szőnyeget, kinyitották az ott lévő tapétaajtót, megragadták tányérjukat, az evőeszközöket és mindent, ami a közös étkezésre utalt volna, és sietve leléptek a sötétségbe. Mire a gestapo tisztek berontottak az ajtón, Betsie olyan természetesen állt ott az asztalnál, mintha csak ő, az apja és Corrie vacsoráztak volna éppen. Miután tüzetesen átvizsgálták a helyiségeket, és senkit sem találtak, a parancsnok felszólította a Ten Boom családot, hogy mondják meg, hol rejtegetik a foglyokat.

– „Tudom, hogy itt vannak! Ne hazudjanak!”

Pár percnyi feszült csend után Betsie végül elárulta a titkot. – „Az asztal alatt vannak.” Ettől Corrie csaknem infarktust kapott. A tiszt azonban nem vette komolyan Betsie szavait. – „Ne vicceljen velem! Hol vannak?!”

– „Az asztal alatt” – mondta újra, és az asztal alatti padlóra mutatott. A tiszt káromkodott egyet, és dobbantott a lábával.

Corrie később megfeddte a nővérét. – „Miért mondtad el nekik, hogy az asztal alatt vannak? Ezzel mindenkit elveszítettünk volna!”

Betsie azonban hajthatatlan volt. Úgy döntött, hogy becsületes marad, mert ezzel tükrözi vissza Krisztus gondolkodásmódját. Az igazságot és annak következményeit is rábízta Megváltójára, tekintet nélkül arra, hogy mi történhet. Mindig az igazat mondta. Csodálatos módon, amikor a gestapo tisztnek megmondta az igazságot, Isten pontosan az igazságot használta fel arra, hogy elterelje a férfi figyelmét. Mivel elképzelni sem tudta, hogy ebben lehet valami igazság, nem hitt Betsienek, és távozott.

Mindig biztonságos megoldás Jézusra bízva az igazat mondani, megbízhatónak lenni és őszintén beszélni? Ha mindent Jézushoz mérünk, és benne találjuk meg azonosságunkat, akkor így fogunk tenni. Ha szívünk mélyéig becsületesek vagyunk, az mindig megmutatkozik Krisztussal való kapcsolatunkban. Igaz emberek leszünk, nem csupán az igazságot ismerő személyek.

„Jöjjetek, fiaim, hallgassatok rám, megtanítalak benneteket az Úr félelmére. Ki az az ember, akinek tetszik az élet, és szeretne jó napokat látni? Vigyázz, hogy nyelved ne szóljon rosszat, és ajkad ne beszéljen csalárdságot!” (Zsolt 34:12-14).

kérdések elmélkedésre és megbeszélésre

1. Hogyan reagálnál, ha valaki hirtelen egy nagy pénzköteget találna a táskádban? Milyen elvek vezérelnének döntésedben?
2. Miért olyan fontos a megbízhatóság és becsületesség? Hiszen voltaképpen mindnyájan bűnösök vagyunk, és Isten kegyelme által üdvözülünk.
3. Miért olyan fontos az őszinte élet Isten végidőben élő népe életében? Vajon bennünket szigorúbb mércével mérnek, mint a többi bűnöst, akik a világtörténelem folyamán éltek?
4. Miért állította Jézus önmagáról, hogy Ő az igazság? Hogyan hirdethetjük ezt a világnak, ahol a relativizmus eszméje hódít?

Kedves Testvérek!

Hamarosan megjelenik **Kovács-Bíró János:** ***Ajándék — Vigyázat, él!*** című könyve. A kötet egy előadás-sorozat alapján készült, és Jézus Krisztus életének hét meghatározó helyszínére kalauzolja el az olvasót, szebbnél szebb, színes fotókkal illusztrálva. A szentföldi helyszíneket bejárva keressük mi is az Üdvözítő lábnyomát. Megelevenednek előttünk azok a városok, falvak, vizek és híres fák, amelyek tanúi voltak tetteinek. Annak a hatalmas gyógyítónak, tanítónak és teremtő Fiú Istennek tanúi, aki itt járt és élt, de aki kezdettől fogva és ma is él, és aki örökké élni fog.

A könyv alkalmas lesz karácsonyi ajándékozásra. Árat még nem tudunk meghatározni, de várhatóan 600 Ft körüli összegbe fog kerülni.

Advent Kiadó

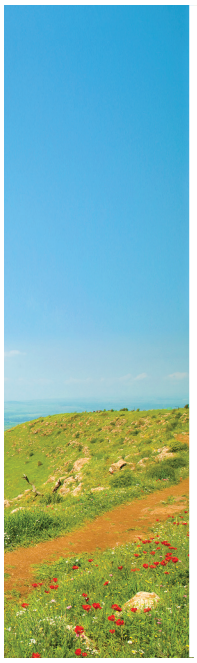

csütörtök

Mibe kerül mindez?

A legtöbbet és legjobbat tenni mindazzal, amink van

Írta: Larry Lichtenwalter

Márk 10:17-22

Lehetséges karrier: jóképű, gazdag fiatalember, jó humorérzékkel, aki szeret utazni. Katonai megbízatása van.

Munkaajánlat: misszionáriusként hirdesse az evangéliumot Közép-Afrikában. Készüljön fel a nélkülözésre, a betegségekre és arra is, hogy esetleg erőszakos halált fog halni.

Csak Isten tudta összehozni ezt a két „apróhirdetést", és vezetni a szolgálat útján James Hanningtont, egyenlítői Afrika keleti részének első anglikán püspökét. Habár más misszionáriusok talán hosszabb ideig szolgáltak és ismertebbek voltak mint ő, az Egyházi Missziónárius Társaság (CMS) kijelentette róla: „Hannington püspök többet tett Afrikáért halálában, mint életében."

Amikor a gazdag brit fiatalember megtapasztalta a személyes megtérést életében, jobban kezdte érdekelni a lélekmentés, mint a vagyon halmozása. Nagy kihívást jelentett számára, amikor a Viktória-tó partjainál megöltek két CMS misszionáriust. 1882-ben egy misszionárius csoportot vezetett Uganda vadonjaiba, ahol a félelmetes hírben álló ugandai király, Mwanga, elrendelte meggyilkolását. 1885. október 29-én dárdával döfték le. Egy túlélő így számolt be Hannington utolsó pillanatairól:

„Menj, mondd meg a királyodnak, hogy véremmel vettem meg az Ugandába vezető utat!" – rebegte támadóinak, majd holtan rogyott össze a földön. Hetekkel azután, hogy a hír elért Angliába, 50 személy jelentkezett önkéntes szolgálatra Afrikába, mert olyan hatalmas erővel hatott rájuk Hannington elkötelezettsége és áldozata.

Mások áldozatvállalása bennünket is lelkesít; akár még nagyobb áldozatvállalásra. Ki vagy mi indít arra, hogy áldozatot hozzunk Jézusért? Van olyan hely vagy szolgálat, amire legmerészebb álmaink és vágyaink hívnak?

Radikális bőkezűség

Évszázadokkal korábban egy másik fiatalembert, aki energikus volt, gazdag és igen érdekelődő a lelki dolgok iránt, megérintette Jézus – gyerekek iránti – gyöngéd szeretete, s ez őt is szeretetre indította. Ő is olyan akart lenni, mint Jézus, gyöngéd és gondoskodó. Annyira megérintették az események, hogy szó szerint futott Jézus után. Odavetette magát lába elé, és ezt kérdezte: *„Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem?"* (Mk 10:17).

Az ő kérdése arra vonatkozott, hogyan üdvözülhet, de Jézus olyan szintre emeli a kérdést, ahol már a szívét éri el. *„Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden vagyonodat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz mennyben; és jer, kövess engem"* (21. vers). Jézus szerette volna, ha ráébred, mennyire ragaszkodik a vagyonához.

Megváltónk szerette ezt a fiatalembert. Látta benne a lehetőséget, hogy milyen nagy segítség lehetne odaszánása a megváltás művének szolgálatában. Szerette volna önmagához hasonlóvá tenni, tükörré, amelyben mennyei Atyjának kegyelmes bőkezűsége lesz látható. (Lásd Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 436–437. oldal.)

Nemcsak annyi a cél, hogy ott legyen a kincsünk, ahol a szívünk is van, hanem érdemes megtapasztalnunk valami igazán forradalmi dolgot, a radikális bőkezűséget is. Isten a radikális bőkezűség Istene! Isten annyira szerette ezt a világot (és benne bennünket), hogy önmagát adta értünk (Jn 3:16). Amikor Isten

átgondolta, hogyan menthetné meg életünket az örökkévalóság számára, nem azt kérdezte: „Mit tarthatunk meg magunknak?" hanem azt: „Mit adhatunk?" És döntött. Önmagát adta. Egyszülött Fiát adta értünk, a Menny legdrágább ajándékát. Ma is ránk árasztja a Menny minden áldását és a Szentlelket, az a cél vezérli, hogy megmentsen bennünket.

Amikor Pál a korinthusi hívőket radikális bőkezűségre akarta bátorítani, éppen erre az igazságra utalt Istennel kapcsolatosan: *„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy az ő szegénysége által meggazdagodjatok"* (2Kor 8:9-10).

Később Pál arról is beszámol, miként valósul meg az ő életében ez a radikális áldozatkészség. *„Én pedig nagy örömest áldozok és esem áldozatul a ti lelketekért"* (2Kor 12:15). Ez a való életben a következőket jelentette: sok munkát, bebörtönzést, többszöri botozást, életveszélyes helyzeteket, megkövezést, hajótörést, kimerítő és veszélyekkel teli utazásokat, álmatlan éjszakákat, hideget és szélsőséges időjárási körülményeket, a gyülekezetek, a gyengék, a megkísértettek és elbukottak miatti aggodalom állandó nyomását (2Kor 11:23-31).

Amikor Jézus Krisztus evangéliuma gyökeret ver életünkben, akkor Isten radikális nagylelkűsége lesz az a történet, amely döntéseinket és életutunkat alakítja, igazgatja és meghatározza. Ez Krisztus gondolkodásmódja. Jézushoz hasonlóan, örömmel vállaljuk a szegénységet, és adjuk áldozatul életünket azért, hogy mások élete gazdagabb legyen – és nemcsak barátaink vagy családtagjaink élete, hanem mindazoké, akik távol állnak tőlünk, beleértve ellenségeinket és a kitaszítottakat is.

Istenhez hasonlóan nem azt fogjuk kérdezni, hogy mit tarthatunk meg magunknak, hanem azt, hogy mit adhatunk. Minél inkább látjuk a világ szükségleteit, annál inkább érezzük azt, hogy adnunk és adnunk kell, Jézus nevében.

John Wesley (1703–1791) jegyezte fel, hogy egyszer vásárolt néhány dolgot kis apartmanjába. Éppen hazavitte a néhány egyszerű faliképet, amikor egyik szobalánya lépett az ajtóhoz. Hideg téli nap volt, és Wesley észrevette, hogy csak egy egyszerű lenvászon ruha van rajta. Arra gondolt, hogy ad neki pénzt egy kabátra, de alig talált valamennyi aprót a zsebében.

Rádöbbent, hogy az Úr bizonyára nem örül annak, hogy mire költötte a pénzét. Így tűnődött magában: *„Vajon a Mester most azt mondaná, »Jól vagyon jó és hű szolgám«? Te azzal a pénzzel ékesítetted fel a szobád falát, amiből ez a szegény lány kabátot vehetett volna, hogy ne fázzon! Ó, igazság! Ó, kegyelem! Nem ennek a szegény lánynak a vérét jelentik ezek a képek?"*

> *„A cél nem csupán az, hogy ott legyen a kincsünk, ahol a szívünk is van, hanem hogy megtapasztaljunk valami igazán forradalmi dolgot – a radikális bőkezűséget"*

Bűn volt megvenni azt a néhány faliképet? Természetesen nem! Wesley arra döbbent rá, hogy a kabát nélkül didergő lányhoz képest a szükségtelen dekoráció felesleges pénzkidobás volt.

Nézőpontváltás

A vagyontárgyainkkal kapcsolatos nézőpontunk radiálisan megváltozik, amikor szemünk megnyílik a világ szükségleteire, és arra, milyen hatalmas munkát végez Isten az elveszettekért, a szenvedőkért, a szegényekért. Amikor vesszük a bátorságot ahhoz, hogy meglássuk a szükségeket a körülöttünk élők életében, akkor Krisztus megváltoztatja vágyaink irányát, és mi szívesen áldozunk anyagi forrásainkból az Ő nevéért. Komolyan megfontoljuk, mi számít az életünkben inkább luxusnak, mint szükséges dolognak.

A pénzkezelésről elmondott, jól ismert beszédében Wesley hangsúlyozza, mennyire fontos, hogy Isten népe megtanulja Ura dicsőségére használni anyagi javait. Három alapelvet fogalmazott meg, amit saját életében alkalmazott: Keress, amennyit tudsz, takaríts meg, amennyit csak tudsz, és adj, amennyit csak tudsz! Wesley életstílusára az az alapelv tette fel a koronát, hogy Isten nem a vagyon felhalmozása céljából ad nekünk többlet jövedelmet, hanem azért, hogy többet tudjunk adakozni. Kialakított magának egy szerény életformát, és a fennmaradó összegeket adakozásra fordította.

Volt olyan év, hogy 160 000 dollárnak megfelelő összeget keresett, de úgy élt, mintha 20 000 dollárt keresett volna. Következésképpen, maradt 140 000 dollárja, amit eladakozott. A Szentírás azt tanítja, hogy ha bőséges javak állnak rendelkezésünkre, akkor biztosítsuk mások szükségleteit (2Kor 8:14).

Mi történne, ha úgy adakoznánk, ahogyan azt Isten tette? Nem csak pénzt, hanem önmagunkat adnánk: időnket, képességeinket, energiánkat, befolyásunkat, fizikai erőnket, lehetőségeinket, bármit, ami rendelkezésünkre áll.

Sosem lesz olyan nap, amikor megállunk Isten előtt, és Ő így fedd meg bennünket: „Bár megtartottál volna sokkal többet magadnak!"

Inkább mi fogjuk majd feltenni magunkat azt a kérdést: „Miért nem adtam többet, tettem többet, voltam én magam is több?"

Isten gondoskodni fog rólunk. Bármi, amit érte odaadunk, sokszorosan térül vissza. De nem is az a lényeg, hogy megtérül-e vagy sem, hanem az, hogy Isten szíve mérhetetlenül áldozatkész, és csodálatos, ha mi is hasonlóvá leszünk hozzá – a körülöttünk élők áldására. Isten úgy szeretett, hogy adott. És mi?

kérdések

elmélkedésre és megbeszélésre

1. A szerző négy személyt említ meg a felolvasásban: James Hanningtont, a gazdag ifjút, Pál apostolt és John Wesleyt. A négy közül melyikkel tudsz leginkább azonosulni? Miért?
2. Ha valaki arra kérne, említs példát a saját életedből a radikális adakozásra, miről számolnál be?
3. Sorold fel gyülekezeted és/vagy lakókörnyezeted legalább három szükségletét – lehet az lelki vagy anyagi természetű egyaránt! Fogalmazz meg egy-egy mondatban egy akciótervet arra vonatkozóan, hogyan lehetne betölteni ezeket a szükségleteket! (Az imádságon túl.)

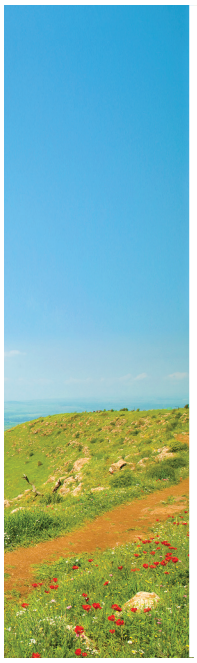

péntek

Hagyd égve a lámpást!

Mi lesz láthatóvá, ha Krisztus bennünk él?

Írta: Larry Lichtenwalter

Efézus 1:1-17

Benjamin Franklin meg akarta győzni Philadelphia lakóit arról, hogy éjszakára világítsák ki az utcáikat. Az amerikai alapító atya jól érvelt: az utcai világítás véd a bűnözőktől és kényelmessé teszi az esti tevékenységeket. Nagy meggyőzőképessége ellenére, kudarcot vallott.

Franklin eldöntötte, hogy megmutatja szomszédjainak, hogy egyetlen lámpa is milyen hasznos lehet. Vásárolt egy szép lámpát, fényesre csiszolta a búráját, és egy falikarra helyezte a háza homlokzatára, aztán minden este meggyújtotta a kanócot. A járókelők rájöttek, hogy a meleg fény megóvja őket attól, meg elbotoljanak az utca köveiben. Nemsokára mások is lámpákat helyeztek házaik homlokzatára, míg az egész város jól kivilágított nem lett.

A világosság gyermekei

Pál apostol ezt írta: „*Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljetek úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség. Ítéljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak, és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben... Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világos. Ezért mondja: »Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.« ...vigyázzatok tehát, hogyan éltek...*” (Ef 5:8-15, új prot. ford.).

A világosság és a sötétség közötti ellentét arra emlékeztet, hogy valami gyökeresen új dolog történik az életünkben, amikor Jézust befogadjuk a szívünkbe. Már nem azok vagyunk, akik régen voltunk (2Kor 5:17); hanem világosság vagyunk (Ef 5:8; Mt 5:14-16; Fil 2:15; 1Thessz 5:5).

A szöveg nem azt mondja, hogy régen a sötétségben voltunk, most pedig a világosságban, hanem azt, hogy világosság vagyunk (Ef 5:8). Az életünk – nem csupán a környezetünk – sötétségből világossággá változott. A megtérés (ébredés) nem kevesebb, mint ébredés az álomból, feltámadás a halálból, és kivonulás a sötétségből a Krisztus világosságába, hogy világosságként éljünk.

Ez az átalakulás az Úrban valósul meg, aki a világ Világossága (Jn 8:12; 9:5).

Nyilvánvaló különbség

A sötétségből a világosságba történő átalakulás három lépésben valósul meg: elkülönülünk a sötétségtől (Ef 5:3-7); a világosság gyermekeiként élünk (8-10. vers); világosságunk látható lesz, és átalakít másokat is (11-14. vers; Mt 5:15-16).

Az Epson nyomtatók reklámjában egy teljes oldalnyi zebracsorda látható. Olyan szorosan állnak egymás mellett, hogy az egész oldalon semmi mást nem látsz, csak fehér és vörösesbarna csíkokat. Bal oldalon egy zöld szövegdobozban ez olvasható: „Egy szokványos nyomtatóval láthatja a csíkokat a zebrán.” Ezzel átellenben a jobb oldalon ez áll: „A mi nyomtatónkkal láthatja a nőt a zebrán.”

Azonnal elkezded keresni a rejtőzködő nőt, akit első pillantásra észre sem vettél. Ott van egy fehér és vörösesbarna, zebracsíkos, csuklyás overallban. Arcának bőrszínű árnyalatai a zebrák orrának árnyalataival azonosak. Ha egyszer már meglátod, könnyű újra észrevenni. Első pillantásra azonban biztosan nem fogod meglátni. Hihetetlenül jól van álcázva.

Nem így a világosság gyermekei. A világosság és a sötétség közötti különb-

séget nem lehet álcázni vagy elmosni. A modern világ lelki sötétségétől való különbségünknek olyan világosnak kell lennie, hogy senki figyelmét ne kerülhesse el: „*Ellenben paráznaság, bármiféle tisztátalanság vagy nyerészkedés még szóba se kerüljön közöttetek, ahogyan ez szentekhez méltó, se szemérmetlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség: ami nem illik, hanem inkább a hálaadás... és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket. Mert amiket titokban tesznek, azokról még beszélni is szégyen*” (Ef 5:3-12, új prot. ford.).

Ez nem egy mindenre kiterjedő lista, csupán világunkat tükrözi, amely arcátlan közönségességet és általános tiszteletlenséget nemz szinte mindennel szemben. Olyan világ ez, amely egyre szégyentelenebb, egyre nyitottabb és egyre bátrabban hirdeti, hogy „mindent szabad”, „politikailag korrekt”; egy világ, amely már szégyenkezni sem tud.

Nekünk a világosság gyermekeiként kell élnünk (Ef 5:3; 1Pt 13-16), szent életben, amely tele van „*jósággal, igazsággal és egyenességgel*” (Ef 5:9). Arra kell összpontosítanunk, ami elfogadható Isten előtt (10. vers). Ezt csak a Szentlélek átható ereje teheti lehetővé (Tit 3:3-5; 1Kor 6:9-11). Azonban az életünkből ragyogó szent fény szembe állít bennünket a világgal, a gyakorlati döntéseinkkel és a mindennapi aggodalmainkkal. Életünk tisztaságot, szerénységet, tiszteletet és illendőséget tükröz, elismeri mások méltóságát és javukat keresi.

Legnagyobb kihívásunk, hogy bátorságunk legyen nemcsak különbözni, hanem átformáló befolyássá lenni a körülöttünk élőknek. A világosság nemcsak feltárja azt, amit a sötétség elrejt, hanem amit érint, az átveszi a világosság tulajdonságát: „*Mindezek pedig megfeddetvén, a világosság által napvilágra jönnek; mert minden, ami napvilágra jő, világosság*” (Ef 5:13).

A körülöttünk lévők lelepleződnek és átalakulnak életünk lelki és erkölcsi tulajdonságai által. Amit a világosság leleplez – ha elfogadják – végül átalakít. Jézushoz hasonlóan a mi világosságunk is áthatol a sötétségen és legyőzi azt (Jn 1:4-9; Ézs 60:1-5). Minél nagyobb a sötétség, annál inkább ragyogunk, mint világosság Jézusért és világosságának országáért. Ez a világítás nem csupán hitelvi vagy teológiai, hanem inkább erkölcsi – ahogyan életünket Krisztus átalakítja, ahogyan másokkal bánunk; a magatartásunk, tisztaságunk, kedvességünk, tiszteletadásunk (Mt 5:16; 1Jn 2:6, 9-10; 1Jn 3:18).

Isten dicsőségére

Van egy tanmese néhány gyertyáról, akik nem engedték, hogy a szekrényből elővegyék őket, hogy fényt biztosítsanak egy vihar miatti áramszünetben. Mindegyiknek volt kifogása, hogy miért nem világíthat. Amikor a férj elmondta a feleségének, hogy a gyertyák nem akarnak dolgozni, a feleség megmagyarázta: „Ó, ezek templomi gyertyák!”

Mi is így akarjuk elrejteni fényünket, de Jézus arra hív bennünket, hogy erkölcsi életünk úgy világítson, mint egy lámpás a hegyen, olyan tisztán és határozottan, hogy mások megláthassák Istent, és dicsőítsék Őt (Mt 5:15-16). Arra hívattunk, hogy dinamikus kapcsolatban legyünk azzal, aki azt mondta: „*Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága*” (Jn 8:12).

Nem arra hívattunk, hogy elszigeteljük magunkat a világtól, hanem arra, hogy másként éljünk, mint nem keresztény barátaink és ismerőseink. Nem oszthatunk magatartásukban és viselkedésükben a szexualitás területén, a pénzhez való viszonyulásukban, vagy abban, ahogyan vicceket mondnak, mesélnek, vagy burkoltan rágalmaznak. Mi különbözünk, mi világosság vagyunk!

A brit regény- és drámaíró David Lodge saját szerzeményét, egy szatirikus revüt nézett meg 1963. november 22-én. A színházi nézőközönség kuncogni kezdett, amikor az egyik színész a színdarabban egy állásinterjúra jelentkezett, és közben egy tranzisztoros rádiót tapasztott a füléhez, demonstrálva fásult közömbösségét. Majd letette a rádiót, keresett rajta egy állomást, és hagyta, hogy a hírek, a zene és a reklám háttérzajként hangozzék végig a színdarab alatt. Ezen az estén azonban egy hang szólalt meg a rádióban, élő adásban: „Ma John F. Kennedy-t, az amerikai elnököt meggyilkolták...”

A közönség felszisszent, és a színész azonnal kikapcsolta a rádiót, de már túl késő volt. A külső világ valósága egy mondattal szétzúzta a színház mesterséges világát. Ezek után minden, ami a színpadon történt olyan felületesnek és jelentéktelennek tűnt.

A sötétben egyetlen fénysugár is tiszteletet parancsoló. A mások megváltoztatására szolgáló legnagyobb hatalom ezen a földön a személyes példa – saját szent életünk, amely fénylik a körülöttünk lévő erkölcsi sötétségben.

Hagyd égve a lámpást!

> *„Jézus arra hív bennünket, hogy erkölcsi életünk úgy világítson, mint lámpás a hegyen; olyan tisztán és erősen, hogy mások megláthassák Istent, és dicsőítsék őt.”*

kérdések elmélkedésre és megbeszélésre

1. Gondolj vissza keresztény életedre! Kik voltak azok a személyek, akik egy bizonyos időben életükkel bemutatták, hogy mit jelent a „világosság gyermekeiként” élni? Ők hogyan tették ezt?
2. Ha a barátaid vagy szomszédaid megjegyeznének valamit az életedből, ami megkülönböztet téged, mint olyant, aki a világosságban él, mi lenne az, amit megjegyeznének?
3. Ha a keresztények a „*világ világossága*” (Mt 5:14), miért tűnik úgy, mintha a társadalomra gyakorolt befolyásunk csökkenne?

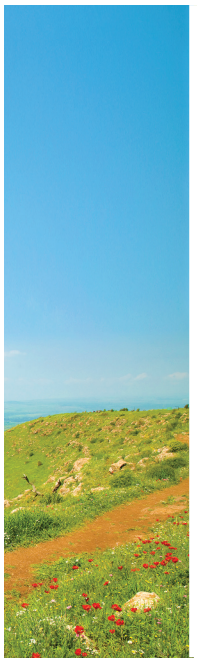

második szombat

Jelenlegi feladatunk

Milyen lépéseket teszünk a menny felé?

Írta: Ellen G. White

„*Szenvedése után sok bizonyítékkal meg is mutatta ezeknek, hogy ő él, amikor negyven napon át megjelent előttük, és beszélt az Isten országa dolgairól. Amikor együtt volt velük, megparancsolta nekik: »Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígéretét, amelyről hallottátok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg.« Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: »Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izráelnek?« Így válaszolt: »Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett«*” (ApCsel 1:3-7, új prot. ford.).

A tanítványok türelmetlenül szerették volna megtudni Isten országa eljövetelének pontos idejét, de Jézus elmondta nekik, hogy nem tudhatják meg az időt és az eseményeket, mert az Atya nem jelentette ki azokat. Annak ismerete, hogy mikor állítja fel Isten az Ő országát, nem a legfontosabb dolog volt számukra. Az ő dolguk az volt, hogy kövessék a Mestert, imádkozzanak, várakozzanak, figyeljenek és munkálkodjanak. Krisztus jellemét kellett képviselniük a világ előtt.

Ami a tanítványok napjaiban lényeges volt a sikeres kereszténi élethez, ma is éppolyan fontos. „*Monda pedig nékik: Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett. Hanem vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig*” (7-8. vers).

Engedelmeskedj és tégy bizonyságot!

Ez az a munka, amelyben ki kell vennünk a részünket. Ahelyett, hogy különlegesen izgalmas alkalmakra várnánk, a legbölcsebb, ha a jelen alkalmait használjuk ki a legjobban; tegyük azt, amit tennünk kell annak érdekében, hogy lelkeket mentsünk. Ahelyett, hogy elménk erejét spekulációkra pazaroljuk az időket és az alkalmakat illetően, amelyeket az Úr a maga hatalmába helyezett és elrejtett az emberek elől, inkább rendeljük alá magunkat a Szentléleknek, hogy a jelen kötelezettségeit teljesítve, az élet kenyerét osszuk emberi véleményektől mentesen az olyan lelkeknek, akik szomjúhoznak az igazságra.

Sátán mindig kész arra, hogy megtöltse gondolatainkat elméletekkel és számítgatásokkal, amelyek embereket térítenek el a jelenvaló igazságtól, és alkalmatlanná teszik őket arra, hogy a harmadik angyal üzenetét továbbadják a világnak. Ez mindig is így volt; Megváltónk gyakran kellett, hogy feddően beszéljen azokhoz, akik spekulációkba bonyolódtak, és mindig olyan dolgok után kutakodtak, amelyeket az Úr nem nyilatkoztatott ki. Jézus azért jött a földre, hogy fontos igazságokat osszon meg az emberekkel, és hogy szívükre helyezze parancsolatai és tanításai elfogadásának és az azoknak való engedelmességnek a szükségességét jelen feladataik elvégzéséhez. A kinyilatkoztatott igazságok az azonnali és a naponkénti feladataik végzéséhez szolgáltattak ismeretet.

Jézus mondta: „*Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust*” (Jn 17:3). Minden, amit tett és mondott, ezt a célt szolgálta – hogy az igazságot az elméjükbe vésse, és elnyerjék az örök életet.

Jézus nem azért jött, hogy lenyűgözze az embereket a különböző időpontokról szóló nagy bejelentésekkel, amikor majd hatalmas események történnek, hanem azért jött, hogy tanítson és megmentse az elveszetteket. Nem azért jött, hogy felkeltse és kielégítse az emberek kíváncsiságát; mert tudta, hogy ez csak a különleges és csodaszerű dolgok iránti étvágyat fogja növelni. Az volt a célja, hogy olyan ismereteket osszon meg, amelyek által az emberek lelki ereje növekedni fog, és előrehaladnak az engedelmesség és az igazi szentség útján. Csak olyan utasításokat adott, amelyeket a mindennapi életük során hasznosíthattak, és csak ilyeneket adhatunk át mi is másoknak ugyanilyen hasznosításra. Nem adott új kijelentéseket az embereknek, hanem olyan igazságokat tárt fel előttük, amelyek hosszú ideje rejtve voltak, vagy félre voltak értelmezve a papok és írástudók tanításai által. Jézus az isteni igazság drágaköveit az őket megillető helyre tette, abban a rendben, amelyben azok a pátriárkáknak és a prófétáknak adattak. Miután ezekkel az értékes útbaigazításokkal szolgált, megígérte a Szentlelket, aki által minden, amit mondott, emlékezetükbe jut majd.

Imádkozzunk szívünk átalakulásáért!

Folyamatosan fenyeget annak veszélye, hogy túlszárnyaljuk az evangélium egyszerűségét. Sokakban erős vágy uralkodik, hogy valami különleges dologgal lepjék meg a világot, amely egy lelki extatikus állapotba emeli az embert, és megváltoztatja az élet jelenlegi rendjét. Valóban nagy szükség van a dolgok jelenlegi rendjének megváltozására, mivel a jelenvaló igazság szentsége nem valósult meg úgy, ahogy kellene, de a változás, amire szükségünk van, az a szív megváltozása, és ez csak úgy valósulhat meg, ha egyénileg keressük Istent az Ő áldásáért, ha hatalmáért könyörgünk, ha buzgón imádkozunk azért, hogy kegyelme reánk szálljon, hogy jellemünk megváltozzon. Erre a változásra van ma szükségünk, és ennek a tapasztalatnak az eléréséért kitartó erőfeszítést kell tennünk, és szívbéli megfontoltságot kell mutatnunk. Igaz komolysággal kell kérdeznünk: „Mit kell tennem, hogy üdvözüljek?” Tudnunk kell, milyen lépések vezetnek a menny felé.

Krisztus olyan igazságokat osztott meg a tanítványaival, amelyek szélességét, mélységét és értékét vajmi kevésre értékelték, vagy egyáltalán fel sem fogták, és ez a helyzet ma is fennáll Isten népe között. Mi is kudarcot vallottunk abban, hogy megértsük annak az igazságnak a nagyságát és felfedezzük szépségét, amelyet Isten reánk bízott napjainkban. Ha fejlődünk a lelki dolgok ismeretében, meglátjuk az igazság növekedését és kiszélesedését olyan módon, ahogyan korábban nem is álmodtuk, de ez soha sem fog odáig fejlődni, hogy megtudjuk az időket és az alkalmakat, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Újból és újból figyelmeztetéseket kaptam az időmeghatározás ellen. Isten népe soha többé nem fog olyan üzenetet

kapni, amely az időn alapul. Soha nem fogjuk megtudni a Szentlélek kitöltésének vagy Krisztus visszajövetelének meghatározott idejét...

Vigyázz, várakozz, imádkozz és munkálkodj!

Vajon Isten miért nem osztja meg velünk az időkkel és alkalmakkal kapcsolatos ismeretet, amelyet a maga hatalmába helyezett? Azért, mert ha megtenné, azt nem használnánk fel helyesen. Annak ismerete miatt olyan állapotok uralkodnának népünk között, ami komolyan hátráltatná Isten munkáját, aki egy népet kíván felkészíteni, amely megáll az eljövendő nagy napon. Nem kell, hogy az idő miatti izgalomban éljünk. Ne foglaljanak le bennünket az olyan időkkel és alkalmakkal kapcsolatos spekulációk, amelyeket Isten nem nyilatkoztatott ki. Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy figyeljenek, de nem egy meghatározott időre. Követői legyenek olyan állapotban, mint azok, akik Parancsnokuk utasításaira hallgatnak; vigyázzanak, várakozzanak, imádkozzanak és munkálkodjanak, ahogy az Úr eljövetele közeledik, de senki nem lesz képes megjövendölni, hogy mikor érkezik el az az idő, mert *„Arról a napról és óráról senki sem tud”* (Mt 24:36). Nem fogjátok tudni megmondani, hogy egy, kettő vagy öt év múlva jön-e el, de a távoli jövőbe se helyezzük, mondván, hogy még tíz vagy húsz év múlva sem fog megtörténni.

Isten népének az a feladata, hogy lámpásaink készenlétben legyenek és égjenek, hogy olyan emberek legyünk, akik várják a Vőlegényt, amikor visszatér a menyegzőről. A számunkra biztosított megváltás egyetlen pillanatát se szalasszunk el figyelmetlenül. A próbaidő a végéhez közeledik. Napról napra emberek sorsa pecsételődik meg, és még ebből a gyülekezetből sem tudjuk, hogy hamarosan hányan csukják le szemüket, és költöznek a sírverembe. Figyelembe kell vennünk azt, hogy életünk gyorsan tovatűnik, és egyetlen pillanatig sem vagyunk biztonságban, ha életünk nincs elrejtve Jézus Krisztus által az Istenben.

Felhívás a Szentlélek segítsége általi bizonyságtevésre

A mi feladatunk nem az, hogy különleges időkre várjunk, amikor különleges dolog történik majd velünk, hanem az, hogy haladjunk a világ figyelmeztetésének munkájával, hisz’ nekünk bizonyságot kell tennünk a világ legtávolabbi szegletén is. Körülöttünk ott vannak a fiatalok, a megátalkodottak, a megtértek, és mit teszünk érettük? Szülők, szeretetetek első buzgalmával törekedtek gyermekeitek megmentésére, vagy az élet dolgai olyan mértékben lefoglalnak benneteket, hogy nem tesztek komoly erőfeszítéseket, hogy együttműködjetek Istennel? Értékelitek-e a Szentlélek munkáját és küldetését? Tudjátok-e, hogy a Szentlélek munkája által tudjuk elérni a körülöttünk élőket? Amikor ez az összejövetel befejeződik, elmentek innen, és elfelejtitek a komoly felhívást, amit kaptatok? A figyelmeztető üzenetről nem veszünk tudomást, és a hallott igazságok elszivárognak a szívünkből, mint a víz egy lyukas edényből?

> *„Folyamatosan fenyeget annak veszélye, hogy túlszárnyaljuk az evangélium egyszerűségét.”*

Az apostol ezt mondja: *„Ezért tehát még jobban kell figyelnünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk. Mert ha az angyalok által hirdetett ige olyan erős volt, hogy minden törvényszegés és engedetlenség megkapta igazságos büntetését, akkor hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel...?”* (Zsid 2:1-3, új prot. ford.)

Jelenlegi feladatunk

A harmadik angyal üzenete hangos kiáltássá duzzad, ezért nem engedhetjük meg magunknak, hogy míg jelen feladatainkat elhanyagoljuk, közben tovább dédelgetjük magunkban azt az elképzelést, hogy a jövőben valamikor nagy áldás részesei leszünk, és minden erőfeszítés nélkül csodálatos megújulás fog végbemenni. Ma kell odaadnunk magunkat Istennek, hogy Ő tisztességre méltó edénynyé formáljon, amely alkalmas az Ő szolgálatára. Ma adjuk át magunkat Istennek, hogy megüresítsen önmagunktól, a rosszindulattól, az irigységtől, rossz feltételezésektől, viszálykodástól, mindentől, ami gyalázatot hoz Istenre. Ma kell edényeinknek megtisztulni, hogy készek legyenek a mennyei harmat befogadására, készen a késői eső záporára, mert a késői eső eljön, és Isten betölt minden lelket, amely tiszta lesz minden szennytől. A mi feladatunk ma az, hogy alárendeljük lelkünket Krisztusnak, hogy alkalmassá tegyen a felüdülésre, amely az Úr színétől érkezik, hogy alkalmassá tegyen a Szentlélek keresztségére.

Ez a cikk kivonat egy olyan anyagból, ami először az *Adventist Review and Sabbath Herald* 1892. március 22-i számában jelent meg. Az alapja egy prédikáció, ami 1891. szeptember 5-én hangzott el a michigani Lansing-ben. A hetednapi adventisták hisznek abban, hogy Ellen G. White (1827–1915) nyilvános szolgálatának mintegy hetven éve alatt a prófétaság bibliai ajándékával rendelkezett.

kérdések elmélkedésre és megbeszélésre

1. Miért olyan káros az, ha Jézus eljövetelének pontos idejére összpontosítunk, amikor Jézus arra szólít, hogy legyünk készen?
2. Hogyan hozott sikert a korai egyház intenzív missziója, és hogyan alkalmazhatnánk ezt 2000 évvel később?
3. Olvassátok el a tíz szűzről szóló példázatot Mt 25:1-13-ból! Az aktív várakozás milyen elemeit találjuk ebben a fontos történetben?
4. Hogyan válhatunk aktív bizonyságtevőkké, és hogyan érhetjük el a világot, amely úgy tűnik, hogy egyre érdektelenebbé válik az evangélium iránt?

Kalauz a Bibliához

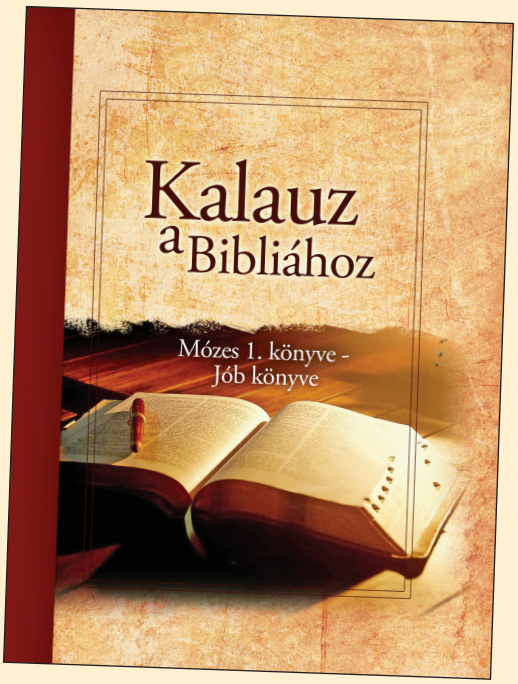

Szeretettel ajánljuk figyelmetekbe a *Kalauz a Bibliához* című könyvet, amely a Generál Konferencia világszéles bibliaolvasó programja kapcsán született meg, és egyházunk jeles teológusainak tollából származó, gondolatébresztő elmélkedéseket tartalmaz.

Ahogyan dr. Szigeti Jenő fogalmazza meg ajánlójában: „Nem egyszeri olvasásra szánt könyvecskét tart a kezében az olvasó. Ez a könyvecske napról napra vezet végig a Biblia minden során és segít abban, hogy megtudjuk: mit üzen ma Isten, hogyan igazít el a mindennapi gondjaink közepette. Jelen idő egyes szám első személyben szólít meg minket, hogy halljuk ma is, mit üzen az Úr."

Jelen kiadvány egy háromkötetes sorozat első kötete, amely *Mózes első könyvétől Jób könyvéig* vezet végig a Szentírás lapjain.

(Pontos ára még nem ismeretes, várhatóan 2200 Ft körül lesz majd.)

További információ: Hoffer Zoltán
36-30/678-8480
(hofi@adventista.hu)